

ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΟΤΙΚΗΝ ΑΡΧΗΝ

δάος.

Τίτ, Τίτ, ἀκούονται οἱ σταγόνες.

Τὸ ἄγριον δάσος σιγᾶ, οἱ μαῦροι περιφέρονται σιωπηλοὶ εἰς τὰ πέριξ.

Μέσα ἀπὸ τὴν σιγὴν αὐτὴν βγαίνει μία φωνὴ σάν ἀπὸ τὸν Ἄδην.

Ὁ ἄρρωστος παραλήρηε ναρχωμένος.

Ἄσυνάρτητα ἀκατανόητα λόγια.

Καὶ ὁ Βάλτερ στέκεται ἐκεῖ καὶ δὲν προβαίνει εἰς τὴν σιωτήριον ἐγχείρησιν. Τὸ χλωροφόρον πέφτει γρήγορα, αἱ ἀναπνοαὶ γίνονται ἐλαφρότεροι, ἡ φωνὴ ὁμιλεῖ.

Τίτ, Τίτ, οἱ σταγόνες καὶ ἀνάμεσα τὸ παραλήρημα τοῦ ἄρρωστου:

—Μαρία, γυναίκα μου, καὶ ἔπειτα: Μὴ μὲ ξεχνᾶς.

Εἰς τὴν ἀπαθὴ κατάστασιν τοῦ Βάλτερ εἰσχωρεῖ μόνον ἡ μία λέξις, τὸ ὄνομα καὶ ἀμέσως ἐμφανίζεται ἐμπρὸς τοῦ ἡ μορφῆ τῆς γυναικας τοῦ φίλου του.

—Μαρία!, βογγᾶ ὁ ἄρρωστος καὶ κλαίει.

Τίτ, Τίτ, πέφτουν οἱ σταγόνες.

Ἄκόμη κρατεῖ ὁ Βάλτερ στερεῶ τὸ μπουκαλάκι, ἀλλὰ κόκκινα σύνεφα ἀρχίζουν νὰ χορηθοῦν ἐμπρὸς του—καὶ ὁμοῦ εἰσχωρεῖ τὸ ὄνομα εἰς τὸ εἶναι του καὶ τοῦ πιέζει τὸ στήθος.

Βλέπει τὸν δολοφονηθέντα φίλον του, βλέπει τὴν Μαρίαν συντετριμμένην ἀπὸ τὴν λύπην ἡς, τὴν γυναίκα τοῦ ἄλλοτε εἶχε ἀγαπήσει.

Διστακτικὰ πέφτουν οἱ σταγόνες.

Ἀκούει τὰ παιδιὰ τοῦ φίλου του ἀπορφανισμένα νὰ θρηνοῦν καὶ ἀκούει τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς του, πλέον καθαρὰ νὰ τὸν κατηγορεῖ

—Μαρία! προφέρει μὲ λυγμοὺς ὁ ἄρρωστος.

Τὸ ἄγριον δάσος σιγᾶ.

Εἰ! Τώρα δὲν ἀκούεται πλέον καμμία σταγὼνα νὰ πέφτῃ.

Ὁ Βάλτερ στέκεται μερικὲς στιγμὲς τελείως ἀκίνητος, ἔπειτα μὲ τὸ χέρι του χαϊδεύει τὸ μέτωπόν του: «Ὁνειρευόμην μόνον.»

Καὶ ὁ πέπλος σχίζεται, ὁ πέπλος τοῦ φθόγου καὶ τοῦ φόβου—καὶ ὀπίσω ἀπ' αὐτὸν μακρὰν ἀλλὰ πολὺ μακρὰν φαίνεται ἡ ἁμαρτία.

Ἡ μία λέξις ἔκαμε τὸ θαῦμα, τὸ ὄνομα.

Καὶ μὲ ἤρημον καὶ σταθερὸν χέρι ἐκτελεῖ πλέον ὁ Βάλτερ τὴν ἐγχείρησιν.

—Μαρία! ἀναστενάζει ὁ ἄρρωστος καὶ ἐπάνω εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ του διαφαίνεται τὸ μείδιμα τῆς ἀναρρώσεως. ΡΑΛΦ ΑΝΔΕΡΣ

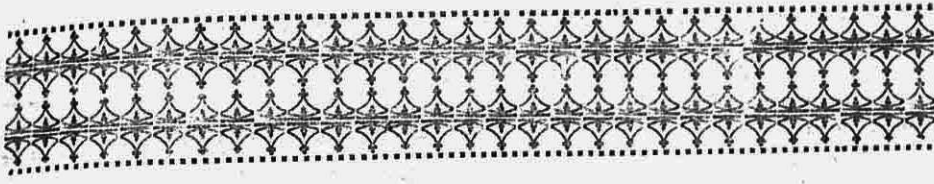
Ἐγράφομεν εἰς προηγούμενον τεύχος τὰς ἐλλείψεις τὰς ὁποίας παρουσιάζει ἡ πόλις μας καὶ μεταξὺ τούτων τὴν ἐλλείψιν νυκτερινῶν Ἐμπορικῶν σχολῶν.

Δὲν θὰ εἶναι ὑπερβολὴ, ἂν εἶπη τις, ὅτι ἡ ἐλλείψις αὕτη προσάπτει ὄνειδος εἰς πόλιν ἐμπορικωτάτην, εἰς πόλιν ἀξιοῦσαν νὰ καταλέγεται μεταξὺ τῶν πολιτισμένων πόλεων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ συγκροτήματος. Ἐπαναλαυβάνομεν καὶ πάλιν τὴν παρατήρησιν μᾶς ταύτην καὶ ἐλπίζομεν ὅτι τόσον ἡ Δημοτικὴ Ἀρχὴ ὅσον τὸ ἐμπορικὸν καὶ ἐπαγγελματικὸν ἐπιμελητήριον καὶ οἱ διάφοροι ἔμποροι τῆς πόλεως οἱ πολλακτικῶν καταδειξαντες ἔμπράκτως τὰ φιλόανθρωπα αὐτὰ αἰσθητάτα τάχιστα θὰ θελήσωσι νὰ πληρῶσωσι μίαν ἐλλείψιν, ἡ ὁποία τόσον βαρύνει καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν καὶ αὐτοὺς τοὺς περὶ τὸ ἐμπόριον ἀσχολουμένους.

Προκειμένον περὶ τῆς δωματικῆς διαπλάσεως τῶν νέων καὶ τῆς ἀπασχολήσεως αὐτῶν κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς καθῆκον ἐπιτακτικὸν θεωροῦμεν τοῦ Δήμου τὴν ἰδρυσὶν γυμναστηρίων. Ὑπερ πάντα ἄλλον ἔχομεν τὴν γνώμην ὅτι ὁ Δῆμος ἔχει τὴν ὑποχρεῶσιν νὰ μεριμνᾷ διὰ τὴν δωματικὴν καὶ ἠθικὴν ἀνάπτυξιν τῶν μελλόντων δημοτῶν αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος ἐπιτυγχάνονται ἐν τοῖς γυμναστηρίοις.

Ἄπομακρύνετε κ. Δήμαρχε, τὰ παιδιὰ μας ἀπὸ τὰ κέντρα διαφόρθας τῆς ὑγείας καὶ τοῦ ἥθους καὶ ἐκκύσατέ τα εἰς τὸ ὑπαιθρον εἰς τὴν δωματικὴν ἀγωγὴν. Θὰ εἶδθε ὁ μεγαλειότερος εὐεργέτης.

Καὶ ἐν τὸ ὁποῖον ἀντιπαρερχόμεθα, μέχρι οὕμερον ἀπαρατήρητον ἦν καὶ ἀποτελεῖ οὐσιωδέστατον παράγοντα τῆς ὑγείας τῶν πολιτῶν πάσης ἡλικίας, τὰ δημόσια λουτρά ἐλλείπουσιν ἀπὸ τῆς πόλεως μας ἤτις καὶ λόγφ τοῦ κλίματος αὐτῆς ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην αὐτῶν. Ριπτομεν τὴν ἰδέαν τῆς ἰδρύσεως τῶν καὶ ἐκδόμεθα αὕτη νὰ λάβῃ σάρ-

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ

ΚΟΜΑΙΘΩ

[Ειδυλλιακή, τραγική ιστορία αρχαίας εποχής και τοπικού ενδιαφέροντος.]
Τοῦ Πατρῖνου συγγραφέως κ. ΜΑΚ—ΑΘΑΝ

Στὶς ὑπώρειες τοῦ ἀρκτικού μέρους τοῦ Παναχαϊκοῦ δεκαπέντε δλόκληρους αἰῶνες πρὸ Χριστοῦ ἐφάνταζαν ὁμορφοχτισμένα στοὺς λοφίσκους τὰ σπιτάκια τῆς Ἀρόης. Δυτικώτερα ἀπλωνόταν ἡ Μεσάτις στοὺς σημερινούς λόφους τῆς Σαμακιάς καὶ ἐκεῖ ὅπου τὴν ἡ Ἐγλυκάδα κρύβονταν ἀνάμεσα στὰ δένδρα καὶ σὲ μιὰ πλουσία βλάστησι τὰ σπιτάκια τῆς Ἀνθείας. Πέντε αἰῶνες ἀργότερα ὁ γυιὸς τοῦ Σπαρτιάτου Πρενγέ- νους Πατρῆς, μὲ τὴ βοήθεια τῶν Λαικεδαί- μονίων, ἀφοῦ κατέλαβε τὴν Ἀρόην ἤνωσε τὶς τρεῖς αὐτὲς μικρὰς πόλεις σὲ μία, ποῦ πῆρεν ἀπὸ τότε τ' ὄνομά του τὰς Πάτραις.

"Ἐνα πρῶτ' ἀνοξιάτικο τῆς ὁμορφῆς καὶ ἀμέριμνης ἐκείνης εποχῆς δύο ὄραϊοι ἔφη- βοι κατέβαιναν χωρὶς νὰ μιλοῦν ἀπὸ τὴν Ἀ- ροὴ πρὸς τὸν ποταμὸ Μείλιχο ποῦ κυλοῦσε κάτω καὶ δίπλα ἀπὸ τὴν πόλι, μέσα σὲ σει- ρὰς δλόκληρες, πυκνῶν πλατάνων πρὸς τὸν Πατριάκον κόλπον.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποῦ λεγῶταν Εὐφορ- βος διέκοψε πρῶτος τὴ σιωπῆ.

— Εἶναι λίγες μέρες τώρα, Μελάνιππε, ποῦ σὲ βλέπω σὰν ἀλλοιώτικο, εἶπε σὸ
.....
κα καὶ ὀσῶ. Εἶναι ἐντροπὴ νὰ μὴ δια- κρίνη καὶ ἡμῶς ἡ καθαριότης, ἡ ὁποία διακρίνει ὄλους τοὺς πολιτισμένους λαοὺς.

φίλο του. Ἄν ἔχῃς κανένα μυστικὸ καὶ μοῦ τὸ κρύβεις δὲν κάνεις καλὰ. Οἱ φίλοι δὲν πρέπει νὰχουν μυστικὰ μεταξὺ τους.

Ὁ Μελάνιππος ποῦ προχωροῦσε, κοντο- στάθηκε σὰν ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ φίλου του καὶ τὸν κύτταξε λίγες στιγμὲς σὰν σα- στισμένος, χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ.

— Λοιπὸν, ἐπέμενε, ὁ Εὐφορβος δὲν θὰ μοῦ πῆσι; Καλὰ, Σοῦ τὸ λέγω ὁμως πῶς οἱ τρῶποι σου μὲ στὴν πόλι κἀνουν ἐντύπω- σι. Τὴν τελευταία φορὰ σὸ πανηγύρι τῆς σέβαστῆς μας θείας Ἀρτέμιδος ἀπέφυγες νὰρθῆς. Ἐμεινες μὲ τὰ πρόβατα. Μὰ οὔτε καὶ σὸ νυχτέρι ποῦ γίνεται γιὰ χάρι τῆς ἡρῆς. Ἦσαν ὄλοι ἐκεῖ καὶ μόνον σὺ ἐλει- πες.

— Ἦμουν ἀρρωστος ἐπιθύρσειν ὁ Μελά- νιππος.

Καὶ μὲ κἀποια δυσφορία ἐπρόσθεσε.

— Δὲν ἀφήνουμε αὐτὴ τὴν ὀμιλία Εὐφορ- βε. Πίστεψε μοῦ κάνεις κακό.....

Εἶχαν κατεβεῖ πειὰ σὸ ποτάμι καὶ πέρα- σαν στὴν ἄλλη ἄκρη πατώντας σὲ μεγάλα λιθάρια καὶ σὲ μερικὸς κορμούς πλατάνων ποῦ εἶχαν κοπεῖ ἐξεπίτηδες.

— Ἐχω τὰ πρόβατα μακρὰ, στὰ εἰζο- βόγνια, εἶπεν ὁ Μελάνιππος ὅταν ἐπροχώ- ρησαν λίγα βήματα. Ἐσὺ ἔχεις κάτω στὰ λειβάδια τὰ δικὰ σου. Ὁ ἄναγκαστοῦμε νὰ χωρῆσομε.

— Καὶ μήπως δὲν χωρίζουμε τόσες μέρες